

követte mesterét. Freud nemcsak a lelki abnormitásokat, de még az egészséges lelki megnyilvánulásokat is a tudat alatt lappangó, többnyire a nemzeti élettel összefüggő dolgokkal magyarázta. Adler az egész lelket egységesnek tartja, mely nem bontható részekre. Minden lelki konfliktus azzal magyarázható, hogy az egyén és a külvilág is érvényesülni igyekszik. Adler a megalapítója az individuálpszichológiának. Gyakorlati pszichológus is, a bécsi Päd. Institut vezetője. *Máday István* igen röviden foglalja össze Adler főbb tanításait. Az emberi lélek teljesen egységes és benne minden a célok szolgálatában áll. Az ember társas lény, mert magában gyámoltalan. A lelki egészség feltétele a pozitív önértékelés és a közösségérzés. A negatív önértékelés, vagyis fogyatékoságérzés minden gyermeknél fennáll. Ezt vagy fokozatosan fejlődve gyózi le, vagy kiváló teljesítménnyel, vagy ideges tünetekkel pótolja ki. Az ideges gyermek hamis életcél tűz maga elé. Az ideges emberben hiányzik az önbizalom, a bátorság és a közösségérzés. Az ideges jellemet neveléssel gyógyíthatjuk meg.

A Pedagógiai Szeminárium 4. számában *Takaróné Gáll Beatrix* ismerteti Barankay Lajosnak „A nemzeti közszellem pedagógiája“ c. tíz évvel ezelőtt megjelent munkáját, megemlékezésként.

Kovács Albert a „Külföldi és magyar gyermekek szokásainak összehasonlítása“ címen az angol és magyar vizsgálatok eredményeit hasonlítja össze. A két nyelv sok lényegbeli eltérése miatt az összehasonlítás igen sok nehézséggel jár. E nehézségek kiküszöbölése még nem sikerült.

Mesterházy Jenő „Óbuda szabrászati emlékeit“ ismerteti a rádióban már jólismert alapossággal. *Vikár Kálmán* a Budapesten rendezett nyomtatványkiállítást ismerteti. Mint nevelő, az iskola szemszögén át nézte és a szépség és hatás kedvéért túlzó hibákra is rámutat. A kiállítás vezetőse tanulhat, hogy jövőben nevelésügyi ellentétek ne kerüljenek egy fiókba!

A folyóirat mintatanításai között két elemi iskolai tétel és két VII–VIII. osztályos elemi iskolai témakör kidolgozását látjuk.

A Magyar Tanítóképző 1937. évi 10. száma *Pintér Jenő* kir. tanker. főigazgató felszólítását közli, amely felhívja a tanárságot, hogy ápolja és fejlessze a magyar nyelv tisztaságát. A nyelvi helyességre nevelésről ír *Radnay Oszkár*. Legfontosabb a gyakorlás. A nyelvi helyességre való nevelésben minden, nem nyelvszakos tanárnak is részt kell vennie. Vigyázni kell arra, hogy a tanulók előtt ne tűnjön fel kellemtelkenedésnek, szükségszerűségnek érezze. Gúnynak sincs helye. Sokat használ kiváló írók műveinek figyelmes olvasása. *Mézösi Károly* tanulmánya: *A falútörténet szerepe tanítóképzésünkben*.

A folyóirat 1938. évi első száma *Eperjessy Kálmán*nak a tanítóképzőintézeti történet szakos tanárok értekezletén tartott előadását közli. „Településtörténetünk időszerű kérdései“ címen. Megdöbben mindenkit, hogy a kis-ántant tudásai és féltudásai, nagy kárunkra, milyen nagy munkásságot fejtenek ki e téren, az igazság elferdítésével. Ez ellen csak a mi erőteljes és tárgyilagos településtörténeti munkásságunk lehet fegyver. *Veress István* a tanítói hivatás óráinak tárgyköreire ad javaslatot, tervezetet. *Fekete József* az óvónőképzésben történt újításokat ismerteti.